

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual



## SÓN AQUÍ

**U**n príncep àrab dels genuïns, germà del rei d'Àrabia Saudita, adquireix sense regatejar la propietat d'una finca amb dos castells. «Posi el preu», diu el propietari, i s'hi instal·la amb tot el seu seguici i es distreu amb la cria de cavalls pura sang. Els habitants del llogarret saben quan hi és solament pels moviments dels atrafegats cuidadors i per les compres copioses a les botigues del carrer principal. Ningú l'ha vist tot i que alguns diuen que l'han vist. Conduint per alguna carretera molt secundària, guaitant entre els pins, es pot veure de forma fugissera la silueta de la casa senyorial i les cavallerisses on viuen els valuosos equins. Tot rere de murs de pedra consistent. Els anys porten avoriment i ma-

lalties al xeic, li decau l'interès pel lloc i pels cavalls fins que mor mentre lluitava a Amèrica... contra el càncer. Al cap d'un temps, el seu apoderat ven la propietat a un oligarca rus, d'aquells vinculats a la política i als negocis tot d'una, dels que fan fortuna d'una forma que ens costa de comprendre als que el resultat de la suma de dos dosos ens dona quatre de forma invariable i constant. Enmig de denúncies dels hereters (tots prínceps de la família Saud, per descomptat) al qui administrava les seves propietats en aquell indret, el nou propietari pren possessió a la recerca de tranquil·litat per escriure filosofia, segons les cròniques dels diaris. Passa el temps i el pensador rus nascut a Azerbaidjan traspasa la propietat a una

família originària de la veïna Armènia, tot i que provinent de Glendale, Califòrnia. I el castell té un nou senyor. Accessible, sociable i proper, es dedica als negocis de la família, el cultiu de caviar i la restauració. Obre restaurants a les ciutats menors que hi ha a les proximitats de la finca. Com a bon armeni s'interessa pels escacs que es practiquen en els clubs d'allà. Se'n fa president d'un. Promet la lluna i al final no arriba ni el cove. En una iniciativa per ampliar activitats, acorda muntar un menjador amb un altre emprenedor xinès del ram. Poc abans d'inaugurar-lo, un competidor de l'asiàtic els cala foc al local per tallar de forma dràstica l'aparició d'un competidor. Els autors de l'atemptat contra la propietat en surten cremats

i un d'ells mor poc després de la seva fugida a Itàlia. En un gir final i definitiu, la policia deté el cap de la família, els seus pares, el seu fill major d'edat i la seva esposa en una operació en què se'ls acusa de blanqueig de capitals, evasió fiscal i pertinença a organització criminal. Surt el rètol final, els crèdits i una música de violí a sobre de la vista llunyana del castell entre arbres i cotxes de policia. Tot comença amb l'opulència dels diners que no s'acaben del noble àrab per derivar en les presumptes connexions dels últims estadants de la finca amb el crim organitzat. Queda el vailet que juga a escacs com un mestre d'aquells a la Unió Soviètica com a línia argumental per desenvolupar-ne la sèrie de televisió.

El que pot semblar o de fet és la base per a un guió de pel·lícula d'intriga, acció amb localitzacions per tot el món, només li cal accelerar el ritme dels trenta anys que abasta per fer-ne una estrena de gran èxit. I el més potent és que la història és local, és d'aquí. El castell de Rocabruda on ha ocorregut tota la trama és a Santa Maria d'Oló, al Moianès. El club d'escacs és el mític Catalònia, el restaurant xinès socarri-mat és a l'antic carrer dels Esquilets de Manresa i l'altre és a Vic amb l'original nom de Dalí. A vegades ens pensem que encara som en un oasi allunyat dels grans vicis del món, un racó oblidat de l'interior on només passen coses de pobles. Fa molt que no és així. Són aquí. Es relacionen. Viuen entre nosaltres.

XUT A PALS

Adam Majó Garriga

MILITANT DE LA CUP



## COM HEM ARRIBAT FINS ON SOM?

**A**quí, però sobretot a fora, són molts els que amb sincer desconcert o amb fingida ingenuïtat es pregunten com és que hem arribat fins aquí, com és que una comunitat autònoma on fins fa quatre dies els partidaris declarats de la independència eren relativament pocs, votarà el proper diumenge en unes eleccions on ens posicionarem sobre si volem o no seguir formant part del Regne d'Espanya. Alguns diuen que tot va començar l'any 2010, amb la famosa sentència de l'Estatut. D'altres diuen que és la crisi econòmica el que ha catapultat l'independentisme fins a l'actual nivell de suport. També hi ha qui diu que tot plegat ve

d'abans, de l'època Aznar, amb la seva fatxenderia i el seu espanyolisme desacomplexat. I alguns saberuts, sobretot a la premsa internacional, van més enllà i expliquen l'actual fenomen com una reacció a l'impacte de 40 anys de franquisme. I segurament sí que tots aquests factors deuen haver influït en l'actual ascens i propera victòria del moviment independentista, però em fa l'efecte que cap d'ells és realment determinant i que, sense ells, tard o d'hora també ens hauríem trobat al mateix punt on som. Perquè, al capdavall, algú creu que amb l'Estatut del 2006 intacte estariem gaire més satisfets del que n'estem ara? O com s'explica que una crisi econòmi-

ca que és mundial i que colpeja de manera dramàtica tot el sud d'Europa només hagi impulsat un sol procés independentista, el nostre? I que el nacionalisme espanyol de José María Aznar era gaire diferent del de Felipe González i la seva tropa? I, finalment, cometrem l'error d'oblidar que el franquisme, per detestable que fos, no va ser el primer d'eliminar les institucions polítiques catalanes i de prohibir la llengua catalana en tants àmbits de la vida col·lectiva? El plet, entre un poble que aspira a seguir sent-ho i un estat que pretén assimilar-lo, ve de lluny, de principi del segle XVIII com a mínim. Durant aquell segle i bona part del següent, els estralls

terribles de la guerra de Successió, la potència de l'imperi i un cert èxit en l'intent d'imitar el model francès gairebé aconseguen allò que els Borbons pretenien i pretenen, unificar sota una sola llengua, una sola capital i una sola proposta nacional tots els territoris que dominen amb les persones que els habiten. Però no, quan tot semblava indicar que acabaríem dissolent-nos en l'espanyolitat de matriu castellana, com feren altres pobles de la península o com han fet els nostres germans occitans amb relació a França i el francès, a la segona meitat del segle XIX es produeix un petit miracle. Gràcies a unes transformacions econòmiques realitzades al marge

de l'estat sorgeixen noves classes socials que necessiten nous referents i que troben en la vella identitat catalana un marc conceptual que els permet desenvolupar projectes polítics propis. D'aquí la Renaixença, el federalisme republicà, les Bases de Manresa, el nacionalisme europeista, el primer separatisme o l'independentisme d'esquerres. Un moviment heterogeni que genera sobretot contrapoder però també, en alguns moments, institucions polítiques pròpies (la Mancomunitat o la Generalitat republicana) que són escombrades per la força de les armes per un Estat que sap que no hi ha tercera via possible, que si ens dona la mà voldrem el braç i que només hi ha dues opcions reals: assimilació o independència. Que passem un bon diumenge.



A part de fer-vos les fotografies en aquest gran dia, també

DISPOSEM D'UN SERVEI D'ORGANITZACIÓ  
DE BODES TOTALMENT GRATUÏT!

Us organitzem el comiat de solter/a,  
el restaurant, els vestits dels nuvis, etc.

Només haureu de gaudir del vostre dia,  
nosaltres ens ocuparem de la resta.